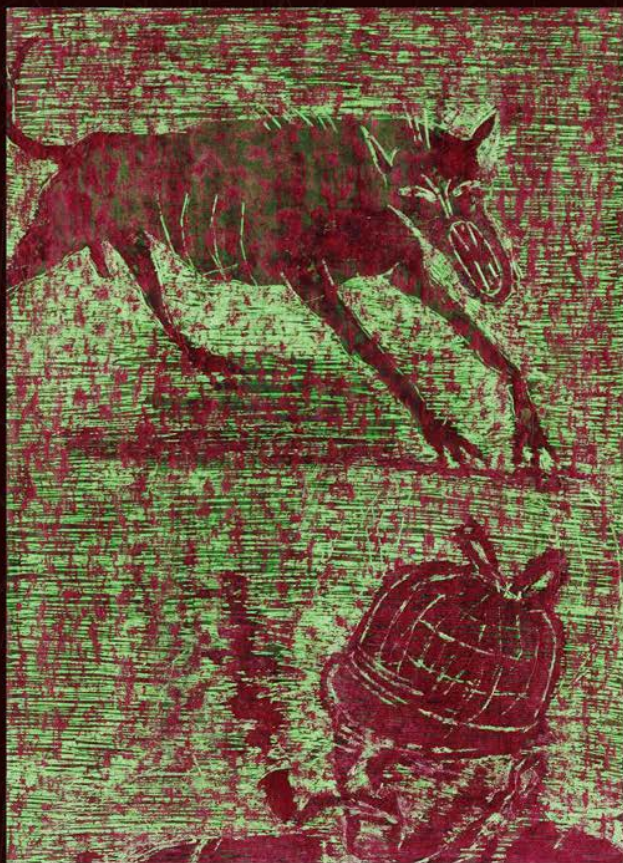

VE STYLU A. C. DOYLA
MIROSLAV MACEK

**NÁVRAT PSA
BASKERVILLSKÉHO**

xyz

Návrat psa baskervillského

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslav Macek

Návrat psa baskervillského – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MIROSLAV MACEK

**NÁVRAT PSA
BASKERVILLSKÉHO**

MIROSLAV MACEK

**NÁVRAT
PSA BASKERVILLSKÉHO**

xyz

Copyright © Miroslav Macek, 2022
Illustrations © Martin Mrázik, 2022
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7683-107-0

ISBN e-knihy 978-80-7683-118-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-119-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-117-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Tuto knihu věnuji své ženě Petře,
nejmilejší milovnici psů*

1. POZVÁNÍ NA ZÁMEK BASKERVILLE

Byl nevlídný podzimní den a cihlový dům na protější straně Baker Street se chmurně týčil z přízemní mlhy. Za svého služebního pobytu v Indii jsem se naučil lépe snášet horko než zimu, a tak jsem toužil spíše po prosluněných lesních paloucích nebo po prohřátých oblázcích na pláži v Southsea. Pak mne však dopis, který přišel ranní poštou a nyní ležel na stole přede mnou, opět vrátil do podzimní reality.

Holmes seděl už drahnou chvílí těž mlčky, dlouhá hubená záda měl prohnutá a hlava mu klesla na hruď. Při pohledu z mého křesla se podobal zásluhou chomáčku trčících vlasů nějakému podivně hubenému dudkovi chocholatému. Náhle otevřel oči a pravil:

„Také se domníváte, že se mu mohlo podařit z toho močálu uniknout?“

„Proboha, Holmesi,“ vyrazil jsem ze sebe překvapeně, „jak můžete vědět, na co jsem právě myslel?“

„Přemítal jste nad tím, zda Stapleton přece jen nemohl utéci přes blata.“

„Jak to u všech rohatých můžete vědět?“

„Víte, milý Watsone, je to v podstatě docela prosté,“ pravil tónem profesora, který se chystá promluvit ke svým studentům. „Když zamlčíte všechny příčinné souvislosti, které na sebe navazují, a sdělíte posluchači pouze závěr, zapůsobíte vždy ohromujícím dojmem.“

Usmál se a pokračoval:

„Slyšel jsem vaše poklepávání nějakým předmětem o stůl a podle zvuku bylo zcela zřejmé, že jde o předmět papírový, a to vyrobený z vysoce kvalitního a těžkého papíru, neboť zvuk byl poměrně ostrý, který by noviny, časopis či například běžná papírová obálka nevydávaly. Jediný předmět, který by mohl vydávat takový zvuk, je dopis, jenž přišel dnešní ranní poštou, a to od sira Henryho Baskervilla, který nás tímto zve na svůj zámek u příležitosti zahájení lovecké sezóny kachen. Poté jsem zaslechl neklamný zvuk vašich vousů, drhnoucích o příliš naškrobený límec, neomylně přicházející tu více z jedné, tu z druhé strany, vznikající tedy poněkud nevěřičným kroucením hlavou. Po chvíli jste prudce vdechl a vydechl nosem, jako byste nasál nějaký nepříjemný pach, poté zamručel a jen tak sám k sobě prohodil: ‚Jenže jak by to bylo možné?‘ V tom okamžiku bylo zcela jasné, že přemýšlíte o tom nedávném případě

v grimpenských bažinách, dokonce se vám vybavil jejich hnilobný pach, a vzhledem k vašemu povzdechu též o zmizení Jacka Stapletona a možnosti, že by z nich přece jen našel za noci a mlhy cestu ven.“

Nevěřicně jsem zakroutil hlavou – a tentokrát jsem si i já povšiml škrabavého zvuku, který přitom vydávaly moje vousy otírající se o límec – a pronesl:

„Jenže jak by to bylo možné? Nikdo by za té noci nenalezl cestu ven, a zvláště ne člověk nadmíru rozrušený.“

„V tom se ovšem mýlíte, milý Watsoně,“ opravil má slova Holmes, „neboť právě to rozrušení mohlo způsobit, že nepoužíval rozum, ale spíše instinkty zvířete zahnaného do úzkých, a podařilo se mu tedy uprchnout dříve, než Lestrang zahájil své nezbyté, avšak marné pátrání.“

„Pokud by se mu to skutečně podařilo,“ odvětil jsem, „jistě už je někde v Jižní Americe, nejspíše v Kostarice, kde před příchodem do Anglie žil a odkud pocházela jeho krásná žena Berryl Garciová. Ostatně jeho starý sluha Antonio, který mu pomáhal se starat o toho ohromného psa, také zmizel, neznámo kam.“

„Nebuďte si tak jist, doktore,“ pravil na to Holmes. „Touha po pomstě patří mezi nejsilnější lidské vášně a je příčinou mnoha zločinů. Jeho manželka jej zradila ve chvíli, kdy to nejméně očekával, a tak mu nezbylo než ji spoutat, aby mohl pokračovat ve svém hnusném díle. A ta žije stále na blatech. Je tu však ještě jeden zajímavý motiv,“ pokračoval, pohodlně se uvelebil

v křesle, rozvázně si nacpal a zapálil dýmku, takže bylo zřejmé, že jeho vypravování bude delší.

„Vzpomínáte si dozajista na Seldena, zvaného též ‚Nottinghillský vrah‘, nešťastného mladšího bratra paní Barrymorové ze zámku Baskerville. Dodnes si přesně pamatuji vaše slova, kterými jste mi vzletně v dopise popsal, co se tehdy dělo.“

Opřel se pohodlně do lenošky, zavřel oči a mezi jednotlivým pukáním z dýmky měkkým hlasem jako by recitoval.

„Nejprve jste se domníval, že z kraje již zmizel, neboť toho dne, kdy jste dorazil na zámek, uběhlo od jeho útěku již čtrnáct dnů, a laskavě jste podotkl, že je to zajisté značná útěcha pro tamní osaměle žijící hospodáře. Však jej také celou tu dobu nikdo ani okem nespatriil a slůvko o něm neslyšel, což ovšem byla, jak se posléze ukázalo, zcela mylná úvaha, milý Watsone. Sice jste správně usoudil, že by nemohl celou tu dobu žít na močálu, avšak kterýkoliv kamenný úkryt mu mohl posloužit za útočiště, a dále, že by neměl co jíst, mohl však zabít některou z pasoucích se ovcí. Přesto jste unáhleně usoudil, že již opustil kraj a statkáři mohou opět klidněji spát.“

Podíval se na mne pronikavýma očima a pokračoval.

„O spojitosti se zámkem jste samozřejmě tehdy nemohl tušit, a to až do okamžiku, kdy jste zaznamenal neobvyklé pozdně večerní či časně noční Barrymorovy výlety k oknu, z něhož jediného je jasně vidět na močál, neboť – jak jste se skvělým postřehem napsal – je před ním mezera mezi dvěma vzrostlými stromy, která dovoluje člověku pohlédnout daleko do kraje.“

NÁVRAT PSA BASKERVILLSKÉHO

Psychologicky zajímavé je, že vás nejprve napadlo, že jde o nějakou jeho milostnou pletku, což by zároveň vysvětlovalo uplakané oči jeho ženy. Logicky jste usoudil, že je to muž statného zjevu a slušného postavení, což je dost na to, aby získal srdce nějaké té venkovské holčiny. Mimochodem, výraz ‚holčina‘ se vám nesmírně povedl, byť byla celá dedukce chybná.“

Shovívavě se na mne usmál a několikrát potáhl z dýmky, protože jsem však nic neříkal, pokračoval opět mírným hlasem, připomínajícím kočičí předení.

„Pak jste ho ovšem se sirem Henrym přistihli se svíčkou v ruce u okna s výhledem na blata, překvapeného a vyděšeného, tvrdil vám však roztřeseným hlasem, že tak jako každého dne obchází všechna okna v zámku, dokonce i ta ve druhém patře, a kontroluje, zda jsou správně zavřená. Zoufale se vás o tom snažil přesvědčit, avšak sir Henry mu vzal z rukou svíci a zakroužil s ní před oknem, načež se v močálu objevil tentýž signál, krouživý pohyb světlem. Komorník vám však stále nechtěl prozradit, co to znamená, ač mu sir Henry vyhrožoval, že jej i po letech služby nemilosrdně propustí, neboť zabředl do nějakých nekalých piklů vedených proti němu.“

Opět se na chvíli odmlčel, ale jen proto, aby si opětovně zapálil vyhaslou dýmku, a ihned pokračoval.

„V tom okamžiku se ovšem objevila jeho žena, oděná jen v noční oděv s obtočeným šálem, jak jste si skvěle povšiml a zaznamenal, a srdceryvně vám vylíčila, že jde o jejího bratra Seldena, který se stále skrývá na blatech, a světlo je pro něj

znamením, že pro něj je nachystané jídlo. S křesťanskou pokorou též vzala vinu svého mladšího bratra na sebe, když vám řekla, že jej coby hošíka příliš rozmazlovali, vyhověli mu ve všem, až si navykl myslet, že svět je stvořen toliko pro jeho zábavu, a může si tedy dělat, co je mu libo. V dospívání že se pak spřáhl se zlotřilými společníky, až nad tím jeho matce málem puklo srdce, neboť strhl do kalu jejich počestné jméno. Také že klesal pak od jednoho zločinu ke druhému a že jej od šibenice zachránila toliko milost Boží.“

„Přesně tak, Holmesi,“ pravil jsem. „Vaše paměť je jako vždy zcela pozoruhodná. Sira Henryho tehdy okamžitě uchvátila myšlenka, že toho muže zadrží, neboť jeho tajemství nám manželé Barmorovi neřekli dobrovolně a ten muž byl nebezpečím pro společnost, takže by měl být opět navrácen tam, kde nebude moci nikomu ublížit. I já si uvědomil Seldenovu násilnickou povahu a nebezpečí, které z ní plynulo pro obyvatele blat, a tak jsem spěchal pro svůj revolver, abychom mohli vyrazit na blata co nejdříve.“

„Ano, popsal jste to tehdy v dopise velmi romanticky,“ usmál se Holmes. „Kvapili jste tmavými křovinami za temného hučení podzimního větru, noční vzduch byl prosycen výpary tlejícího listí, mraky se hnaly po nebi, a začalo dokonce mírně pršet a noční temno bylo přenecháno zlým mocnostem, neboť z Velké grimpenské bažiny k vám vítr tichem noci donesl dlouhé, hluboké vytí, hlasitější a hlasitější, které přešlo v temné mručení, postupně zmírající, aby opět a opět přešlo v děsivý, pronikavý, divoký a hrozivý zvuk.“

„Holmesi, když to nyní opakujete v klidu našeho londýnského bytu, zdá se mé tehdejší líčení té noci opravdu nadmíru přehnané, ale věřte, že tehdy jsme to oba, sir Henry i já, přesně takto pociťovali.“

„Milý Watsoně, to neměl být sebenepatrnější výsměch, ale jen připomenutí tehdejší děsivé atmosféry, nic více, nic méně, a vůbec se nedivím, že jste tehdy zvažovali návrat do zámku. Pak jste však opět zahlédli mihotavé světlo svíčky a vydali se za ním, až jste se nepozorovaně přiblížili ke skalní rozsedlině, v níž na žulovém balvanu plápolala svíčka. Pak jste spatřili Seldena, a musíte uznat, že jeho popis, který jste mi zaslal, by mohl pocházet od kteréhokoliv romantického básníka. Zažloutlá, zlotřilá, ohyzdná tvář, strašlivá a zvířecí, celá zrůzněná špatnými vášněmi, umazaná bahnem, s ježatými vousy a rozčuchanými vlasy, s malýma, potměšilýma očima, tvář, která jako by patřila některému z divochů, již bydlívali v doupatech na okolních svazích.“

„Uznávám, že zážitky toho večera poněkud otřáslý mými smysly, dnes a při denním světle by můj popis zřejmě vypadal jinak,“ usmál jsem se.

„Předpokládám, že obdobně by dopadl i následující popis, který jste mi zaslal o pár dnů později,“ oplatil mi Holmes úsměv, zatáhl z vyhaslé dýmky, mávl rukou, zavřel oči a deklamoval.

„Měsíc stál nízko na obloze po pravé straně a rozeklaný vrchol žulového útesu zakrýval spodní oblouk stříbrného kotouče. Na něm, odrážejíc se od zářivého pozadí temnými obrysy

jako ebenová socha, stála na útesu postava. Byla to postava vysokého, štíhlého muže. Stál tam s nohama poněkud rozkročenýma, s rukama založenýma a s hlavou schýlenou, jako by hloubal nad nesmírnou pouští bařin a žuly, jež se rozkládala před ním,“ dramaticky padl hlasem, zadíval se na mne a ihned pokračoval.

„Jak už jsem vám tehdy řekl, milý Watsoně, byla to moje chyba, že jsem za sebou nechal vyjít měsíc, ale naštěstí jste mne v té tajuplné siluetě nepoznali, a tak můj pobyt na blatech zůstal nadále utajen. Ano, byl jste tehdy opravdu zamyšlen, ale rozhodně jsem nehlobal nad nesmírnou pouští bařin a žuly, ostatně jak víte, takových abstraktních výletů není můj materialistický a systematicky uvažující mozek vůbec schopen.“

„Nad čím jste tedy tehdy přemýšlel, Holmesi?“ zeptal jsem se ihned se zájmem.

„Záhy k tomu dojdeme, jen se na chvíli obrňte trpělivostí,“ odpověděl mi a pokračoval. „Ve vašem nedávném vylíčení celého případu jste se též zmínil o chlapci, na kterého vás upozornil zvědavý soused Frankland, trávící zbůhdarma čas u svého dalekohledu. Nabyl jste správného dojmu, že tento chlapec zásobuje toho druhého muže na blatech, a nikoliv uprchlého Seldena, a rozhodl jste se přijít celé záhadě na kloub.“

„Ano,“ usmál jsem se polichoceně. „Vzpomínám si na to velice dobře. Viděl jsem ho v dalekohledu, jak mizí za tím kamenitým pahorkem, a rozhodl jsem se místo prozkoumat, i když se již slunce klonilo k obzoru. Nad fantastickými tvary